

Han havde nu et rimeligt Paaskud til at forny sit Besøg i Præstegaarden . . . Eller . . . Vilde det maaske være tilraadeligst for ham at lade det være? Stod han ikke Fare for at blive alvorlig forelsket, dersom han saa hende oftere? Han havde mærket det under Spasereturen i Skoven, at han var paa Veje til at blive sanselig betaget af hendes slanke, lyse Jomfrulegeme. Den gamle Adam rørte sig atter i ham. Hans Blod, der saa længe havde slumret, begyndte igen at længes. — Men hvortil skulde det føre? Nogen ny Kærlighed havde han dog ingen Ret til. Livets Blomsterstier havde han for bestandig sagt Farvel, . . . om han overhovedet nogensinde havde kendt dem.
